

[Poul Møller.]

højeste indkomster ikke kunne komme til at betale mere end 52-53-54 pct. i snit, og nu ryger man altså selv for mellemindtægter, skalaindkomster på 30.000 kr., op på procenter, der ligger på den anden side af de 60. Det går simpelt hen ikke, hvis vi vil have forøget beskæftigelse, forøget produktion og øgede investeringer.

Dertil kommer, som det også er nævnt af hr Henry Christensen, at ekstraskatten er uretfærdig i sig selv. Den rammer selv-pensionister, som ikke får nogen pristalsdækning for prisstigningerne, og som må se de obligationer, de har købt som grundlag for deres formue, blive mindre og mindre værd. Den rammer spareerne; den rammer alle, der har haft tab ved eller er uden dækning for kronesænkningens prisvirkninger. For det første får de altså ikke dækning for disse prisvirkninger, og for det andet skal de betale skatter oven i købet. Prisvirkningerne er jo sikre; statsministeren og jeg sluttede første behandling med at diskutere, hvorvidt man kunne vente prisstigninger som følge af kronesænkningen, og det er af økonomiministeriets sekretariat oplyst over for udvalget i de forhandlinger, vi har haft, at man må forvente prisstigninger på omkring 2,75 points i det regulerende detailpristal; det svarer altså til en pristalsportion.

Ud fra disse synspunkter må mit parti meddele tinget, at vi ikke kan medvirke til disse lovforslags gennemførelse; men vi deltager gerne i den allerede nu bebudede udvalgsforhandling mellem anden og tredje behandling og vil så afvente, hvad der sker i den henseende.

Aksel Larsen: Jeg håber, jeg kan leve op til det eksempel, der er givet af mine forgængere på talerstolen i denne debat. Det forekommer også mig, at skal der være en mere udtømmende og afgørende debat, bør den komme ved tredje behandling.

Betænkningen er jo omfangsrig, i hvert fald hvis man tænker på sidetal og antal bogstaver; men indholdet er ikke så voldsomt væsentligt. Der er stillet en del ændringsforslag, mestendels af teknisk eller redaktionel karakter, og dem kan jeg naturligvis anbefale; heller ikke for min skyld behøver der at være afstemning om dem.

Hvad selve de to lovforslag angår, deltager mit partis udvalgsmedlemmer i en flertalsindstilling fra udvalget, der anbefaler dem til vedtagelse her i tinget. Det er vor opfattelse, at dette må ske, og jeg kunne komme med en masse argumenter for det såvel af saglig, økonomisk som af politisk art, men det skal jeg lade ligge ved denne lejlighed. Jeg skal henvisse til, hvad vi har sagt i vor lille særudtalelse til lovforslaget om ændret dyrtidsregulering, og jeg skal henvisse til, hvad jeg har sagt, endda særdeles udførligt, ved lovforslagernes første behandling.

Det er klart for mig, at der i denne situation må gøres noget og noget ekstraordinært dels for at forhindre, at prisstigningen slår for hurtigt igennem, dels for at sikre, at gunstige virkninger af devalueringen kan udnyttes og bevares længst muligt og i størst mulig grad. Men det er også klart for mig, at det er nødvendigt at få indledt og gennemført en mere langsigtet økonomisk politik, og hvad min mening om denne angår, henviser jeg igen til min tale ved første behandling. Jeg håber og forventer, at regeringen, når vi kommer ind i det nye år, vil være villig til at arbejde for en sådan økonomisk politik og for en samfundsmæssig indflydelse på erhvervslivet og økonomien. Jeg kan jo i øvrigt også erindre om, at ved forskellige lejligheder har bl. a. socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, og jeg været inde på visse forholdsregler, der kunne træffes, f. eks. med hensyn til kapitaltilførsel til erhvervslivet, differentierede afskrivningsregler, forbedrede kredit- og rentevilkår og meget andet.

Jeg vil også sige, at man jo ikke kommer uden om, at selv om der ikke kan tilsikres nogen matematisk social retfærdighed ved en lovgivning af denne art, er der vel visse grupper i samfundet, der rammes lovlig hårdt, og her tænker jeg først og sidst på de lavtlønnede lønmodtagere; jeg forstår, at regeringen fortsat overvejer, om man ad en eller anden vej kan skaffe i hvert fald nogen kompensation til dem. Dette skal ikke forstås sådan, at jeg taler for, at de, der skal afgive en dyrtidsportion, skal have fuld kompensation for den, for så var der ingen mening i det hele; men der kan altså være visse grupper — jeg har omtalt det ved første behandling — som man bør